
THE SON
FERDINANDO FREGA

NGƯỜI CON TRAI

THE FAMILY · 13

Một người cha mà ba từ của ông đã là đủ — và buổi sáng, nhiều năm sau đám tang, khi người con trai nghe chính sự bình thản ấy cất lên từ miệng mình.

Gillettenarrative chào đón bạn. Bạn chưa biết mình may mắn đến mức nào đâu — bạn sắp nhận được một thứ, mà chẳng ai đòi bạn điều gì đáp lại. Giờ bạn đang bước vào thế giới của tôi, gần đến mức chạm được vào lưỡi dao. Nhưng tôi không bán lưỡi dao. Lưỡi dao ấy chỉ thuộc về mẹ tôi. Khi chuyện này khép lại, bạn sẽ không còn như trước nữa. Lúc ấy bạn đã đi tìm câu chuyện kế tiếp rồi. Còn bây giờ, hãy bắt đầu từ đây. Cứ thong thả.

Tôi do mẹ sinh ra và, là con trai, tôi mang nhiều khả năng giống bà. Ít nhất đó là điều y văn gợi ý, và lần này tôi chẳng thấy lý do gì để phản bác.

Thế nhưng ngoài những nét ngoại hình, còn có một điều khác. Một điều đến muộn hơn. Nó tự bộc lộ qua năm tháng, trong những dấu vết còn lại, trong những gì ta thật sự là chứ không phải trong những gì người khác tự nhận là mình.

Bản sắc có thể bắt đầu từ một yếu tố X, nhưng không ai thật sự biết di truyền kết thúc ở đâu và nhân tính bắt đầu từ đâu. ADN giải thích thân xác. Cuộc đời giải thích phần còn lại.

Người ta nói trí thông minh đến từ người mẹ. Đúng vậy. Nhưng tính cách không được thừa hưởng qua công thức. Nó hiện ra qua cử chỉ, thói quen, lựa chọn và những khoảng lặng. Đạo đức, khí chất, phong thái, sự hiện diện. Kiến trúc vô hình của một con người.

Và sớm muộn gì cũng có người nói: “Nó giống hệt cha nó.” Ai cũng thấy. Rất ít người hiểu.

Không đứa con trai nào hoàn toàn là cha mình. Không đứa con gái nào hoàn toàn là mẹ mình. Tất cả chúng ta thuộc về một cuộc chơi lớn hơn, nơi những bất ngờ không ngừng xuất hiện. Thế nhưng, trong trường hợp của tôi, câu trả lời sau cùng có vẻ đơn giản. Tất cả là từ người cha.

Người đàn ông lịch lãm ấy chưa bao giờ to tiếng. Khi ông nói, nghe gần như một bài hát, một sự pha trộn kỳ lạ giữa tiếng Ý, tiếng Pháp và tiếng Tây Ban Nha, chỉ mang theo một nắm từ. Ba từ thường là đủ. “Có cha đây.”

Suốt nhiều năm chúng tôi coi chúng là lẽ đương nhiên. Rồi một ngày điều bất khả đến. Và đứng trước điều bất khả, ông mỉm cười và nói: “Chỉ phải trả một đô la thôi.”

Lúc ấy chúng tôi hiểu ông thật sự là ai. Ông là cha tôi.

Nhưng đó chưa phải sự khám phá thật sự. Sự khám phá thật sự đến nhiều năm sau. Một buổi sáng tôi nghe thấy chính mình đáp lại một tình huống khó khăn với cùng sự bình thản ấy. Cùng khoảng lặng trước khi nói. Cùng nụ cười trước khi quyết định. Và trong một khoảnh khắc, tôi có cảm giác như ông vừa bước vào phòng. Rồi tôi nhận ra ông chẳng hề bước vào. Ông chưa bao giờ rời đi.

Còn lại gì? Một gương mặt thân quen. Một giọng nói mang âm thanh khác. Một cá tính vẫn còn vang vọng qua thời gian. Bởi trong mỗi bản nhạc, giọng hát không phải điều quan trọng nhất. Âm thanh mới là điều quan trọng. Âm thanh sống sót. Âm thanh chở theo một linh hồn.

Và đó là bất ngờ sau cùng. Tôi đã dành cả đời tìm kiếm cha mình trong ký ức. Chỉ để phát hiện ra rằng ông vẫn luôn sống bên trong những lựa chọn của tôi.

Ông chỉ là cha tôi. Và bằng cách nào đó, ông vẫn là cha tôi.

Ferdinando Frega
Gillette Man